

Prasība, kas celta 2019. gada 23. oktobrī – Eiropas Komisija/Austrijas Republika**(Lieta C-787/19)**

(2019/C 413/43)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: J. Jokubauskaitė un M. Wasmeier)

Atbildētāja: Austrijas Republika

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- Austrijas Republika neesot izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28 novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁽¹⁾ 73. un 306.–310. panta, jo tā uz ceļojumu pakalpojumiem, kuri tiek sniegti nodokļa maksātājiem, kuri tos izmanto sava uzņēmuma vajadzībām, nav attiecinājusi ceļojumu aģentūrām piemērojamo pievienotās vērtības nodokļa regulējumu un pieļauj, ka ceļojumu aģentūras, ciktāl uz tām attiecas minētais speciālais regulējums, attiecībā uz pakalpojumu grupām vai attiecīgi visiem konkrētā taksācijas periodā sniegtiem pakalpojumiem izmanto vienotu summu, kurai uzliek pievienotās vērtības nodokli.
- Piespriet Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apgalvo, ka Austrijā ieviestais regulējums par pievienotās vērtības nodokļa aprēķināšanu attiecībā uz ceļojumu pakalpojumiem neesot saderīgs ar Direktīvu 2006/112. Šīs direktīvas 306.–310. pants ietverot speciālu regulējumu, saskaņā ar kuru pakalpojumi, kurus ceļojumu aģentūra sniedz kādam klientam, ir uzskatāmi par vienu vienotu pakalpojumu. Austrijas tiesību normās tas nepieļaujami netiekot ņemts vērā.

Pirmkārt, neesot pieļaujami, ka šis speciālais regulējums neattiecas uz nodokļa maksātājiem, kas sava uzņēmuma vajadzībām izmanto ceļojumu pakalpojumus. Jau 2013. gada 26. septembra spriedumā Komisija/Spānija (C-189/11, EU:C:2013:587) Tiesa esot atzinusi, ka minētais speciālais regulējums ir piemērojams ne tikai privātiem galapatērētājiem sniegtiem pakalpojumiem, bet arī pakalpojumiem, kas tiek sniegti uzņēmumiem, kuri ir nodokļa maksātāji. Dalībvalstīm neesot ļauts to attiecināt tikai uz pirmo minēto personu loku. Tiesa to vēlreiz esot apstiprinājusi savā 2018. gada 8. februāra spriedumā Komisija/Vācija (C-380/16, EU:C:2018:76).

Otrkārt, Austrijas tiesību aktos par apgrozījuma nodokli paredzētā aprēķina metode neesot saderīga ar Direktīvu 2006/112. Saskaņā ar tās 73. un 306.–310. pantu summa, kurai uzliek nodokli, esot jānosaka katram ceļojumam atsevišķi. Turpretī Austrijas tiesību akti pieļaujot tirdzniecības uzcenojuma kopēju aprēķināšanu "pakalpojumu grupām" vai attiecīgi visiem konkrētā laikposmā notikušiem ceļojumiem. Tiesa iepriekš vispirms minētajā spriedumā esot arī atzinusi, ka šāda vienotas, fiksētas summas piemērošana neesot saderīga ar kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu.

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2019. gada 25. oktobrī – Eiropas Komisija/Polijas Republika**(Lieta C-791/19)**

(2019/C 413/44)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: K. Banks, H. Krämer, S. L. Kalėda)